

Arrest

nr. 347 874 van 4 juni 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. RAHOU
Vlasmarkt 25
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de minister van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 10 december 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 14 november 2024 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 april 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 april 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. RAHOU, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché F. VAN DIJCK, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 12 juni 2024 heeft verzoeker een aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) .

1.2. Deze aanvraag werd op 14 november 2024 onontvankelijk verklaard.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 12.06.2024 werd ingediend door :

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij op 09.04.1993 in het huwelijk treedt met zijn eerste echtgenote. Dit huwelijk wordt ontbonden op 13.04.2001. Op 18.03.2002 huwt hij in Marokko met een Belgische onderdane. Op basis van dit huwelijk dient hij op 19.08.2002 een visumaanvraag type D in waarmee hij op 21.10.2002 naar België reist. Betrokkene wordt op 20.03.2003 in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen, vanaf 30.10.2007 vervangen door een C-kaart. Op 21.04.2006 wordt de echtscheiding met zijn Belgische vrouw uitgesproken en op 23.10.2007 huwt hij opnieuw met zijn eerste vrouw. Op 17.09.2010 wordt zijn huwelijk met de Belgische onderdane nietig verklaard door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Antwerpen als zijnde een schijnhuwelijk. Op 19.12.2012 wordt zijn beroep tegen deze beslissing door het Hof van Beroep ontoelaatbaar verklaard. Op 25.01.2013 wordt dan ook het verblijfsrecht van betrokkene ingetrokken. Deze beslissing gaat gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod van vijf jaar, hem betekend op 21.02.2013. Betrokkene heeft op basis van dit schijnhuwelijk een verblijfsvoordeel van meer dan tien jaar gehad. Betrokkene heeft bijgevolg getracht de Belgische overheid te misleiden; de vaststelling van het bedrieglijk handelen volstaat dan ook om de aanvraag te weigeren in toepassing van het beginsel "fraus omnia corrumpit". Op 11.08.2015 dient betrokkene een aanvraag gezinshereniging in, in functie van zijn Belgische broer. Deze aanvraag wordt echter niet in overweging genomen op 06.10.2015. Hierna probeert betrokkene op geen enkele manier om een nieuwe machtiging tot een verblijf van lange duur te bekomen op een andere manier dan via het indienen van huidige aanvraag 9bis, meer dan elf jaar na de intrekking van zijn verblijfsrecht en bijna acht jaar na zijn laatste procedure.

Betrokkene beroept zich op zijn lang verblijf in België, met name sinds 2002. Echter, het verblijfsrecht van betrokkene werd bekomen op frauduleuze gronden. Betrokkene trad in het huwelijk met een Belgische onderdane, met als enige bedoeling zijn verblijfsstoestand te regulariseren. Dit huwelijk werd door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Antwerpen op 17.09.2020 vernietigd als zijnde een schijnhuwelijk. Het beroep tegen dit vonnis werd ontoelaatbaar verklaard door het Hof van Beroep te Antwerpen op 19.12.2012. Betrokkene werd op basis van dit huwelijk op 21.10.2002 in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie en vervolgens op 20.03.2003 in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen, die op 30.10.2007 vervangen werd door een C-kaart. Deze laatste werd ingetrokken bij beslissing van 25.01.2013. Betrokkene heeft op basis van dit schijnhuwelijk ten onrechte een verblijfsvoordeel van meer dan tien jaar gehad. Betrokkene heeft bijgevolg getracht de Belgische overheid te misleiden; de vaststelling van het bedrieglijk handelen volstaat dan ook om de aanvraag te weigeren in toepassing van het beginsel "fraus omnia corrumpit". De beslissing tot intrekking van zijn verblijfsrecht ging gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod van vijf jaar. Betrokkene was er dus steeds van op de hoogte dat hij zich in illegaal verblijf bevond en dat hij het grondgebied diende te verlaten waardoor hij zelf verantwoordelijk is voor het langdurig verblijf. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene wist dat hij het land diende te verlaten maar heeft nagelaten hiertoe de nodige stappen te ondernemen waardoor hij dus zelf verantwoordelijk is voor de situatie van langdurig verblijf (RVV, arrest nr 248733 van 05 februari 2021).

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij geen enkele band meer zou hebben met Marokko, noch familiaal, noch financieel, noch sociaal. Het zou voor hem praktisch en financieel bijzonder moeilijk zijn om deze reis en verblijf te regelen. Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 43 jaar in Marokko en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020). Het staat betrokkene vrij om voor zijn terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft

een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat het voor hem praktisch en financieel bijzonder moeilijk zou zijn om de reis en het verblijf te regelen niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid

Het feit dat zijn broers de Belgische nationaliteit hebben verworven en samen met hun gezin in België verblijven, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkene geenszins van de verplichting om zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien dient er gesteld te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Betrokkene beroept zich op een medische problematiek die wordt opgevolgd waardoor hij er op aanvaardbare wijze mee zou kunnen leven. Hij zou zich tijdens medische controles stevast laten bijstaan door ofwel zijn dochter ofwel één van zijn nichtjes. Hij zou niet in staat zijn om de lange reis naar Marokko te maken. Ter staving hiervan legt hij volgende stukken voor: een kinesitherapeutisch verslag dd. 11.04.2024, een verwijsbrief van de huisarts dd. 13.06.2023, een raadplegingsverslag dd. 19.02.2024, een raadplegingsverslag dd. 15.05.2023, raadplegingsverslag dd. 21.12.2022, raadplegingsverslag dd. 02.05.2022, een raadplegingsverslag dd. 10.10.2022, raadplegingsverslag dd. 13.08.2019 en dd. 26.04.2016. Echter, we stellen vast dat uit de voorgelegde stukken inderdaad blijkt dat betrokkene sinds 2016 lijdt aan een chronische medische problematiek waarvoor hij medicatie neemt en kinesithérapie volgt. Echter, uit de voorgelegde stukken blijkt op geen enkele manier dat hij niet in staat zou zijn om te reizen of dat reizen zou worden afgeraden. Evenmin wordt aangetoond dat de nodige medicatie en behandeling niet beschikbaar zouden zijn in Marokko. Tenslotte blijkt uit de voorgelegde stukken niet dat betrokkene nood heeft aan mantelzorg. De ingeroepen medische elementen kunnen dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij zijn leven in België uitgebouwd heeft en hier het centrum van zijn belangen zou hebben. Zijn kinderen zouden in België wonen evenals nagenoeg zijn hele familie, waaronder zijn twee broers, hun echtgenoten en kinderen. Een terugkeer zou dan ook een schending vormen van artikel 8 EVRM. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene inderdaad familieleden heeft op het Belgische grondgebied, met name zijn dochter (waarmee hij samenwoont) en twee broers en hun gezin. Allereerst merken we op dat betrokkene samenwoont met zijn dochter, die echter evenmin over enig verblijfsrecht beschikt en er dus voor kan kiezen om samen met haar vader naar Marokko terug te keren. Wat zijn zoon betreft, waarvan betrokkene beweert dat hij ook in België zou verblijven, het administratief dossier bevat geen enkel bewijs meer van zijn aanwezigheid op het Belgische grondgebied sinds 2017 noch maakt hij deel uit van huidige aanvraag 9bis. Betrokkene kan zijn gezinsleven met zijn kinderen dan ook verderzetten in Marokko. Wat zijn broers betreft, de band tussen meerderjarige kinderen valt niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: "Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux." (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014). In casu

vormt betrokkene geen gezinseenheid met zijn broers noch toont hij aan dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Hij verwijst naar een nichtje dat hem regelmatig zou vergezellen op medische consultaties maar uit de voorgelegde stukken blijkt dit niet. Het is zijn dochter die hem vergezelt, en van haar wordt hij door huidige beslissing niet gescheiden, daar zij evenmin over enig verblijfsrecht beschikt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden opgebouwd gedurende een aangehaald verblijf van 22 jaar slechts veertien getuigenverklaringen voorlegt. Echter, hieruit blijkt niet dat zijn netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijk terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoeker toont niet aan dat hij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin hij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoeker toont m.a.w. niet aan dat de banden die hij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat hij voor het uitoefenen van zijn privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Marokko uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v. Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene beroept zich op artikel 6.4 van de Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures van de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Deze richtlijn stelt dat de lidstaten in schrijnende gevallen een onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft een verblijfsvergunning kunnen geven. Deze richtlijn bestaat reeds in de Belgische wetgeving via artikel 9bis. We stellen verder vast dat de terugkeerrichtlijn enkel van toepassing is bij terugkeerprocedures en terugkeerbesluiten. In casu betreft het evenwel een aanvraag tot een verblijfsvergunning op grond van een louter nationale bepaling. Het voormelde artikel 6.4 verplicht lidstaten aldus niet tot het verlenen van verblijfsvergunningen aan illegaal verblijvende derdelanders (HvJ 5 juni 2014, C-146/14 PPU, Mahdi, pt. 89), maar bepaalt enkel dat lopende terugkeerprocedures worden beëindigd en al uitgevaardigde terugkeerbesluiten of verwijderingsbesluiten moeten worden ingetrokken of geschorst wanneer een lidstaat beslist om een illegaal verblijvende derdelander een verblijfsvergunning te verlenen. Met andere woorden, dit artikel schetst enkel de verhouding tussen een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf die wordt verleend aan een derdelander enerzijds en een terugkeerbesluit anderzijds. De mogelijkheid om aan illegaal verblijvende derdelanders al dan niet een verblijfsvergunning te verlenen, is daarentegen een bevoegdheid waarin enkel de lidstaten regelgevend optreden. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet is dus een louter nationale bepaling die geen omzetting vormt van secundair Unierecht (RVV, arrest nr 265731 van 17.12.2021). Betrokkene toont echter niet aan dat hij zich in buitengewone omstandigheden bevindt.

Betrokkene beroept zich op de zogenaamde 'omzendbrief Turtelboom'. Echter deze omzendbrief werd integraal overgenomen door de instructies Wathélet. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene zich steeds als een voorbeeldig burger gedragen zou hebben, dat hij geen gevaar zou betekenen voor de openbare orde of de nationale veiligheid en dat er geen sprake zou zijn van enige manifeste of opzettelijke fraude, dient opgemerkt te worden dat van alle

vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene zich wel degelijk schuldig heeft gemaakt aan fraude, met name een schijnhuwelijk met een onterecht verblijfsvoordeel van meer dan tien jaar.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat hij al meer dan 22 jaar in België zou verblijven, dat hij perfect geïntegreerd zou zijn in de Belgische samenleving, dat hij het Nederlands machtig zou zijn, dat hij een aanzienlijke periode gewerkt zou hebben, dat hij een uitgebreide vrienden-en kennissenkring opgebouwd zou hebben, dat hij hier duidelijke sociale banden gecreëerd zou hebben, dat er sprake zou zijn van bijzondere banden met de Belgische samenleving, dat hij over voldoende economische, culturele en sociale bagage zou beschikken om zijn leven hier verder op een positieve manier uit te bouwen, dat er sprake is van een duurzame lokale verankering, dat hij veertien getuigenverklaringen voorlegt evenals zijn huurovereenkomst, een werkbeploofte (uit 2007), een bewijs van inschrijving op de wachtlijst Nederlandse taallessen (uit 2012), verschillende loonfiches en individuele rekeningen en drie deelcertificaten Nederlands) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt verzoeker op: "Schending van artikel 9bis en 62 van de vreemdelingenwet van 15 december 1980. Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Schending van de materiële motiveringsplicht. Schending van de zorgvuldigheidsplicht. Schending van artikel 6.4. van Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. Schending van artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de EU. Schending van artikel 8 EVRM. Schending van het proportionaliteits- en gelijkheidsbeginsel".

Hij betoogt als volgt:

"Eerste onderdeel,

Verzoeker had de prangende humanitaire situatie op grond van artikel 6.4. Richtlijn 2008/115/EG als buitengewone omstandigheid vermeld als basis voor de aanvraag.

De bestreden beslissing maakt enkel melding ('...en de Richtlijn 2008/115/EG') van dit gegeven en stelt dat deze Richtlijn in de Belgische wetgeving is opgenomen via artikel 9bis vreemdelingenwet en dat verzoeker zich niet in buitengewone omstandigheden van artikel 9bis bevindt.

Dit is onjuist. Artikel 6.4. van de Richtlijn is als dusdanig niet omgezet in de Belgische wetgeving, alleszins niet in artikel 9bis vreemdelingenwet. Vermeld artikel van de Richtlijn hanteert een veel ruimere, minstens een andere rechtsbasis dan artikel 9bis vreemdelingenwet. De begrippen 'ten allen tijde schrijnende gevallen om humanitaire of om andere redenen' zijn veel ruimer dan het begrip buitengewone omstandigheden.

Het motief faalt bijgevolg.

Verzoeker heeft artikel 6.4. van de Richtlijn in de aanvraag opgenomen als algemene rechtsbasis voor de aanvraag, dus ook wat betrof het aspect ontvankelijkheid.

Artikel 6.4. van de Richtlijn heeft die algemene draagwijdte en slaat door haar inhoud en formulering op alle fases van de beoordeling, dus ook op de ontvankelijkheidsfase. De Richtlijn 6.4. zegt letterlijk: 'De lidstaten kunnen ten allen tijde in schrijnende gevallen...'. Het begrip 'ten allen tijde' houdt in dat hier geen specifieke voorwaarden voor ontvankelijkheid kunnen geëist worden.

Alleszins faalt de bestreden beslissing door artikel 6.4. Richtlijn niet in overweging te nemen bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag en door deze gelijk te stellen met artikel 9bis vreemdelingenwet. Er is geen criterium van 'schrijnend geval, humanitaire of andere redenen' in overweging genomen bij de beoordeling van de ontvankelijkheid, hoewel verzoeker dit uitdrukkelijk had opgeworpen.

Tweede onderdeel,

De kernredenering van de bestreden beslissing is dat verzoeker 'de duur van zijn lang verblijf volledig aan zichzelf te danken heeft', 'dat hij de wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten naast zich heeft neergelegd en gepoogd heeft de Belgische overheid voor voldongen feiten te plaatsen', ...

Om dit te illustreren besteedt de bestreden beslissing diverse paragrafen (pagina 1, § 2 redenen; pagina 2, §§ 1 en 2; pagina 3 §1...) aan een opsomming van de door verzoeker gevoerde procedures.

Deze motieven hebben geen uitstaans met het te beoordelen criterium, met name zijn er op het ogenblik van het indienen van de aanvraag en van de beslissing (in casu 12.06.2024) buitengewone omstandigheden die maken dat verzoeker de machtiging niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats van verzoeker.

De bestreden beslissing maakt deze beoordeling niet, maar wijst de buitengewone omstandigheden gewoonweg af omdat verzoeker via humanitaire regularisatie en met negatie van bevelen om het grondgebied te verlaten, zelf verantwoordelijk is voor zijn lang verblijf in België.

Het gegeven dat er regularisatieprocedures zijn gevoerd en bevelen zijn genegeerd, zegt op zich dan ook niets over het al of niet bestaan van buitengewone omstandigheden.

Het door de Raad van State bij arrest van 9 april 1998 ontwikkelde criterium en dat door verzoeker in de aanvraag is geciteerd stelt dat buitengewone omstandigheden 'omstandigheden zijn die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen.' Dat het bijzonder moeilijk is om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen volstaat als criterium.

Er moet geoordeeld worden of de concrete toestand van verzoeker anno 2024 dermate is dat deze buitengewone omstandigheden uitmaakt dat hij de aanvraag niet of bijzonder moeilijk in zijn land van herkomst, in casu Marokko, bij de voor dit land bevoegde diplomatieke post, kan indienen.

In die zin dient de reële situatie van verzoeker beoordeeld te worden, volledig te buiten gelaten of hij hiervoor zelf een verantwoordelijkheid draagt, of hoe groot die verantwoordelijkheid ook is.

Dat verzoeker het lange verblijf, dat hij volledig geïntegreerd is, zelf in de hand heeft gewerkt, is niet terzake. In essentie dient de toestand geobjectiveerd te worden naar de reële mogelijkheden van verzoeker om de aanvraag in Marokko te kunnen doen. Dit heeft op zich niets te maken met zijn handelswijze in België; het gaat er om dat hij, welke ook zijn verantwoordelijkheid hiervoor is, zeer lange tijd in België is, met alle gevolgen van dien. Los van wie hiervoor verantwoordelijk is, zijn deze gevolgen reëel, met name dat hij normaal gesproken niet meer terug kan naar zijn land van herkomst om daar de aanvraag te doen.

Een tweede aspect bij die beoordeling is dat het geheel van omstandigheden in overweging moet worden genomen bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden, en het niet volstaat de onderdelen ieder op zich en geïsoleerd van elkaar af te wijzen. Het redelijkheidsbeginsel vereist dergelijke beoordeling van de gehele situatie van het privéleven van verzoeker.

In dat kader wordt ook gewezen op de schending van het gelijkheidsbeginsel. Het is verzoeker bekend dat diverse personen die in gelijkaardige situaties vertoeven wel bij toepassing van artikel 9bis vreemdelingenwet werden geregulariseerd, ook personen die, zoals verzoeker, afkomstig zijn uit het Marokko.

Het gaat overigens om een criterium dat informeel gekend is. Waarom dit dan voor bepaalde personen/families wel, en voor andere in een vergelijkbare situatie niet wordt toegepast, is minstens onduidelijk, maar het is niet redelijk en het schendt het gelijkheidsbeginsel.

Het gegeven dat verwerende partij terzake het beoordelen van buitengewone omstandigheden een discretionaire bevoegdheid heeft, kan niet voor gevolg hebben dat er willekeurig wordt beslist en dat het gelijkheidsbeginsel wordt geschonden.

Derde onderdeel,

Verzoeker had specifieke motieven ingeroepen waarom hij de aanvraag niet in Marokko kon doen.

Het ging om een geheel van argumenten: Ononderbroken verblijf van 22 jaar in België waarvan 11 jaar in legaal verblijf- duurzame lokale verankering in België - bijzondere banden met België – prangende humanitaire situatie – schrijnende situatie – artikel 8 EVRM

Verzoeker merkt in eerste instantie op dat voor het beoordelen van de buitengewone omstandigheden het geheel van de ingebrachte motieven in overweging moet worden genomen, en dit in hun samenhang en hun versterkende waarde.

De beslissing doet dit niet en overweegt elk argument op zich zonder het geheel voor ogen te houden.

Vierde onderdeel,

In tegenstelling tot wat de bestreden beslissing stelt zijn de door verzoeker in de aanvraag 9bis vreemdelingenwet 'overige aangehaalde elementen' tot de gegrondheid behoren en in deze fase niet kunnen behandeld worden. Er wordt verwezen naar 'oude' rechtspraak van de RvV, waarvan de arresten overigens geen precedentswaarde hebben.

Verzoeker heeft overigens deze elementen ten gronde, ook in het onderdeel 'ontvankelijkheid', aangehaald, maar zij werden ten gronde nog verder inhoudelijk ontwikkeld. Maar de elementen van lang verblijf, vestiging van het centrum van hun belangen in België, ... werden reeds uitdrukkelijk aangehaald in het onderdeel 'ontvankelijkheid'.

Bovendien sloeg ondermeer de verwijzing in de aanvraag van de aanvraag artikel 9bis vreemdelingenwet naar artikel 6.4. van de Richtlijn zowel op het onderdeel ontvankelijkheid als op het onderdeel gegrondheid, zoals hoger ook reeds aangehaald.

Deze elementen konden dan ook niet miskend worden door ze af te doen als 'overige elementen' die enkel betrekking zouden hebben ten gronde.

In tegenstelling tot wat de beslissing stelt diende er wel 'te worden ingegaan' op deze elementen."

2.2. Het middel is onontvankelijk voor zover de "Schending van artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de EU" wordt opgeworpen.

De bestreden beslissing past geen Unierecht toe en derhalve kan verzoeker niet dienstig de schending van een bepaling van het betrokken Handvest opwerpen.

2.3. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk is voorzien van een feitelijke en juridische motivering zoals opgelegd door de formele motiveringsplicht die ligt besloten in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet. Alle door verzoeker aangebrachte omstandigheden worden één na één, op een overzichtelijke wijze weergegeven en op een individuele wijze besproken, waarbij duidelijk wordt gemaakt waarom de aangevoerde omstandigheden geen buitengewone omstandigheden zijn in de zin van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker zet niet uiteen waarom de motieven hem niet toelaten zich erop te verdedigen, wat de voornaamste doelstelling vormt van de formele motiveringsplicht.

Een schending daarvan blijkt bijgevolg niet, te meer verzoeker de motieven van de bestreden beslissing op inhoudelijk vlak bekritiseert en dus kan worden geacht ze te kennen.

2.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht verweerder zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

Er kan slechts sprake kan zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld.

2.5. Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij

verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland.

Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager beschikt over een identiteitsbewijs of is vrijgesteld van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

Desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris of zijn gemachtigde over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient verweerder na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of is vrijgesteld van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat verzoeker beschikt over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verweerder oordeelde evenwel dat de door verzoeker aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

2.6. Verzoeker betoogt: *“De bestreden beslissing maakt enkel melding (‘...en de Richtlijn 2008/115/EG’) van dit gegeven en stelt dat deze Richtlijn in de Belgische wetgeving is opgenomen via artikel 9bis vreemdelingenwet”*. In de bestreden beslissing kan echter manifest meer worden gelezen over de betrokken richtlijn dan wat verzoeker erin leest. Zo stelt ze tevens: *“Met andere woorden, dit artikel schetst enkel de verhouding tussen een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf die wordt verleend aan een derdelander enerzijds en een terugkeerbesluit anderzijds. De mogelijkheid om aan illegaal verblijvende derdelanders al dan niet een verblijfsvergunning te verlenen, is daarentegen een bevoegdheid waarin enkel de lidstaten regelgevend optreden. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet is dus een louter nationale bepaling die geen omzetting vormt van secundair Unierecht.”*

2.7. Deze overwegingen zijn pertinent. Artikel 6.4. van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) luidt als volgt: *“4. De lidstaten kunnen te allen tijde in schrijnende gevallen, om humanitaire of om andere redenen beslissen een onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf te geven. In dat geval wordt geen terugkeerbesluit uitgevaardigd. Indien al een terugkeerbesluit is uitgevaardigd, wordt het ingetrokken opgeschort voor de duur van de geldigheid van de verblijfsvergunning of andere vorm van toestemming tot legaal verblijf.”*

2.8. Verzoeker kan deze bepaling niet meer laten zeggen dan wat ze zegt, namelijk dat als wordt beslist tot het toekennen van een verblijfsvergunning om humanitaire of om andere redenen – wat volledig behoort tot de discretionaire bevoegdheid van de lidstaten en in casu niet het geval is – er in dat geval geen

terugkeerbesluit wordt uitgevaardigd of een eerder uitgevaardigd terugkeerbesluit wordt ingetrokken of opgeschort. Deze bepaling viseert enkel en alleen de verhouding tussen het afleveren van een verblijfsvergunning om humanitaire of om andere redenen en het al dan niet uitgevaardigde terugkeerbesluit. Zij vormt geen extra grond voor een humanitaire aanvraag, die in België enkel en alleen is geregeld in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De Terugkeerrichtlijn gaat over terugkeerbesluiten en besluiten die ermee samenhangen, zoals een inreisverbod, en over niets anders. De bestreden beslissing is geen terugkeerbesluit of besluit dat ermee samenhangt en dus kan verzoeker niet dienstig de schending opwerpen van artikel 6.4. van de Terugkeerrichtlijn.

Het eerste onderdeel van het middel is derhalve, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

2.9. Een eerste kernpunt van het betoog ter ondersteuning van het tweede onderdeel van het middel is dat de bestreden beslissing een opsomming bevat van de door verzoeker gevoerde procedures en erop wijst dat hij zelf verantwoordelijk is voor zijn lang verblijf in België. Volgens hem is verweerder hiermee niet nagegaan of er buitengewone omstandigheden zijn op het ogenblik van het indienen van de aanvraag om verblijfsmachtiging, waarbij hij de definitie van dergelijke omstandigheden geeft.

2.10. Verzoeker kan niet worden gevolgd in zijn betoog vermits de bestreden beslissing duidelijk maakt dat verweerder wel degelijk is nagegaan of de omstandigheden die verzoeker blijkens zijn aanvraag heeft ingeroepen, omstandigheden zijn die maken dat het voor hem onmogelijk of bijzonder moeilijk is om de aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen vanuit zijn land van herkomst. Dat verweerder daarbij herinnert aan verzoekers verblijfsparcours maakt niet dat hij zich hiertoe bij de afweging van de ingeroepen omstandigheden heeft beperkt.

2.11. De Raad kan het niet kennelijk onredelijk, onzorgvuldig of disproportioneel achten dat als verzoeker in zijn in punt 1.1. bedoelde aanvraag als buitengewone omstandigheid verwijst naar zijn lang verblijf ononderbroken verblijf in het Rijk, verweerder zijn verblijfsparcours oplijst aan de hand van het administratief dossier en hierbij tot de vaststelling komt dat het verblijfsrecht van verzoeker, die in oktober 2002 in België is toegekomen op grond van een visum type D, uitgereikt op basis van zijn huwelijk met een Belgische onderdaan, in mei 2013 werd ingetrokken omdat zijn schijnhuwelijk werd vernietigd en dat hij verder in het Rijk verbleef ondanks een in mei 2013 uitgereikt bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod en een aanvraag gezinshereniging in functie van zijn Belgische broer die niet in overweging werd genomen in oktober 2015. Hiermee maakt verweerder duidelijk dat verzoeker de Belgische Staat heeft proberen misleiden en dat hij vanaf mei 2013 aan de hand van het uitgereikte bevel om het grondgebied te verlaten alsook een inreisverbod van 5 jaar behoorde te weten dat hij niet langer in het Rijk vermocht te verblijven. Dit stelt hij ook zo uitdrukkelijk in de bestreden beslissing, *“Betrokkene heeft op basis van dit schijnhuwelijk een verblijfsvoordeel van meer dan tien jaar gehad. Betrokkene heeft bijgevolg getracht de Belgische overheid te misleiden; de vaststelling van het bedrieglijk handelen volstaat dan ook om de aanvraag te weigeren in toepassing van het beginsel “fraus omnia corrumpit”. De beslissing tot intrekking van zijn verblijfsrecht ging gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod van vijf jaar. Betrokkene was er dus steeds van op de hoogte dat hij zich in illegaal verblijf bevond en dat hij het grondgebied diende te verlaten [...]”*

Dat verweerder in de bestreden beslissing stelt dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor zijn langdurig illegaal verblijf, is woordgebruik waarover verzoeker valt, maar dit kan de pertinentie van verweerders beoordeling niet onderuit halen, net zo min als de volgende op zich reeds schragende overweging over verzoekers argument inzake zijn lang verblijf:

“De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat hij al meer dan 22 jaar in België zou verblijven, dat hij perfect geïntegreerd zou zijn in de Belgische samenleving, dat hij het Nederlands machtig zou zijn, dat hij een aanzienlijke periode gewerkt zou hebben, dat hij een uitgebreide vrienden-en kennissenkring opgebouwd zou hebben, dat hij hier duidelijke sociale banden gecreëerd zou hebben, dat er sprake zou zijn van bijzondere banden met de Belgische samenleving, dat hij over voldoende economische, culturele en sociale bagage zou beschikken om zijn leven hier verder op een positieve manier uit te bouwen, dat er sprake is van een duurzame lokale verankering, dat hij veertien getuigenverklaringen voorlegt evenals zijn huurovereenkomst, een werkbeloofte (uit 2007), een bewijs van inschrijving op de wachtlijst Nederlandse taallessen (uit 2012), verschillende loonfiches en individuele rekeningen en drie deelcertificaten Nederlands) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrontheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

Verzoeker gaat niet in concreto in op deze overwegingen. Hij toont bijgevolg niet aan dat ze kennelijk onredelijk, onzorgvuldig of disproportioneel zijn in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Hij toont ook niet aan dat verweerder met deze afwegingen het begrip buitengewone omstandigheden zoals geduid in het in het verzoekschrift aangehaalde arrest van de Raad van State met de voeten treedt.

2.12 Een tweede kernpunt van het betoog ter ondersteuning van het tweede onderdeel van het middel is dat het niet volstaat elke ingeroepen omstandigheid op zich te beoordelen maar dat het geheel van de omstandigheden moet worden bekeken. Verder wijst verzoeker op andere gelijkaardige situaties waarbij personen wel geregulariseerd werden, waarbij hij gewag maakt van een *“criterium dat informeel gekend is”*.

2.13. De Raad ziet niet in en verzoeker legt ook niet uit hoe ingeroepen omstandigheden die elk op zich niet als buitengewoon worden beschouwd in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, samen genomen wel als dusdanig kunnen worden beschouwd. Verder toont verzoeker niet met concrete gegevens aan dat gelijkaardige gevallen als het zijne wel hebben geleid tot het ontvankelijk verklaren van de aanvraag om verblijfsmachtiging en dat er sprake zou zijn van willekeur. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet gaat voorts niet gepaard met het hanteren van criteria inzake omstandigheden die als buitengewoon kunnen gelden. Dit zou afbreuk doen aan de ruime discretionaire bevoegdheid waarover verweerder beschikt bij de beoordeling of omstandigheden buitengewoon zijn in de zin van voormelde bepaling.

Het tweede onderdeel van het middel is derhalve niet gegrond.

2.14. In een derde onderdeel van het middel werpt verzoeker opnieuw op dat alle ingebrachte *“motieven”* in hun geheel in overweging moeten worden genomen. Dit is een herhaling van het betoog ter ondersteuning van het tweede onderdeel van het middel. Bijgevolg kan daarnaar worden verwezen. Leidt niet tot een andere beoordeling: verzoekers oplijsting van de elementen die zijn zaak kenmerken. Verzoeker toont hiermee niet aan dat de gedane beoordeling ervan kennelijk onredelijk, onzorgvuldig of disproportioneel is.

Het derde onderdeel van het middel is derhalve ongegrond.

2.15. In de bestreden beslissing kunnen de in punt 2.11. door de Raad in het vet aangeduide overwegingen worden gelezen.

Deze beoordeling is deugdelijk pertinent en in overeenstemming met de aangehaalde rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege oordeelde immers in het aangehaalde principiële arrest dat als typische buitengewone omstandigheden onder meer konden worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte, ... en dat omstandigheden die betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet vanuit het buitenland, is ingediend. Verzoeker toont met zijn algemeen betoog dat de betrokken elementen in zijn aanvraag ten gronde werden uitgewerkt maar ook in het onderdeel ontvankelijkheid werden opgenomen, niet aan dat zich in zijn geval een andere beoordeling opdringt.

Waar verzoeker opnieuw verwijst naar artikel 6.4. van de Terugkeerrichtlijn, volstaat het te verwijzen naar de bespreking van het eerste onderdeel van het middel.

Het vierde onderdeel van het middel is derhalve niet gegrond.

2.16. De Raad besluit bijgevolg dat verzoeker met zijn betoog waarbij hij nagenoeg nergens concreet ingaat op de door verweerder gedane overwegingen, niet aantoonde dat deze bij het treffen van de bestreden beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld of op grond daarvan kennelijk onredelijk, onzorgvuldig, disproportioneel of met schending van het gelijkheidsbeginsel tot zijn besluit is gekomen of dat dit besluit strijdig is met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoekers overtuiging dat gezien de elementen die zijn zaak kenmerken de bestreden beslissing niet deugt, kan niet tot een ander oordeel leiden.

Het enig middel is derhalve, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juni tweeduizend zesentwintig door:

M. EKKA, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN M. EKKA